



ת"פ 53824/12/16 - מדינת ישראל נגד יחיאל פרץ (עציר)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 53824-12-16 מדינת ישראל נ' פרץ(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יחיאל פרץ (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירת הריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.12.16, בשעות הלילה, התקיימה מסיבת שחרור בבית פרטי ברחוב החמישה בפתח תקוה (להלן: "הרחוב") בה נכחו, בין היתר, הנאשם וחבריו: אביאל כפרי (להלן: "אביאל") ונועם יעקב (להלן: "נועם"), ואבטמו גטהון (להלן: "גטהון") וחבריו: א' ו' (להלן: "אריאל"), ירון כהן (להלן: "ירון"), דורון יהיאס (להלן: "דורון") ובן אל ג'רסי (להלן: "בן אל").
בסמוך לשעה 23:00 ניגש אביאל לגטהון ותפס באפו באמצעות ידו.
גטהון דרש מאביאל לסור עמו החוצה כדי ליישב את ההדורים, השניים יצאו החוצה ובעקבותיהם אחרים, ובהם הנאשם ואריאל.
בעודם עומדים ברחוב, החל דין ודברים בין גטהון לאביאל והם דחפו איש את רעהו, ואילו הנאשם ואריאל התקרבו למקום על מנת לסייע לחבריהם.
או אז החל דין ודברים בין הנוכחים במהלכו גידף אריאל את הנאשם תוך שהוא מניף באוויר לבנה אותה חילצו חבריו מידיו ואילו הנאשם גידף את אריאל והדף את גטהון.
משם התרחקו אביאל, גטהון וחבריהם בהליכה כשהנאשם בעקבותיהם ולצדו נועם.
במטרה להרגיע את הרוחות אחז דורון בגטהון ובהמשך עזב אותו והתרחק מהמקום.
כך אחזו גם ירון בגטהון, בן אל באריאל ונועם בנאשם תוך שהם מרחיקים אותם איש מרעהו.
הנאשם התקרב לגטהון ולאריאל והחל דין ודברים ביניהם כשאחרים מנסים למנוע הסלמת המצב.



על רקע המתואר מעלה גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה לפגוע באריאל.

הנאשם השתחרר מאחזתו של נועם, התקרב אל אריאל, הוציא סכין אותה אחז בידו, הניפה מלמטה למעלה ודקר את אריאל בעוצמה רבה כך שהסכין עברה דרך העור לסימפונות הריאה דרך עצם בית החזה ופגעה בחדר ובעליה הימנית של הלב.

נועם ניסה להרחיק את הנאשם מהמקום, הדף את אריאל והפילו ארצה.

אריאל התרומם מן הקרקע, ובסיוע חבריו התרחק רגלית מהמקום לרחוב סמוך עד אשר התמוטט ונפל ואילו הנאשם וחבריו חזרו לרחוב ולמסיבת השחרור.

אריאל פונה במצב קשה לבית החולים שם נפטר בחלוף זמן קצר בשל הנזק החמור שנגרם לליבו כתוצאה מדקירתו על ידי הנאשם.

3. במסגרת הסדר הטיעון הגיעו הצדדים לידי הסכמה עונשית ולפיה יושתו על הנאשם 11 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו - 8.12.16 כולל שני מאסרים מותנים שיופעלו, יוטל עונש מאסר מותנה ופיצויים למשפחת המנוח על פי שיקול דעתו של בית המשפט.

4. לנאשם, חרף גילו הצעיר, יליד 10.5.1995 (בן 23 כיום), שש הרשעות קודמות בגין 17 תיקי פ.א., במגוון עבירות, מרביתן עבירות רכוש ואלימות, והושתו עליו ארבעה מאסרים, הארוך שבהם מאסר בן 27 חודשים שהוטל עליו בשנת 2014.

5. הוגש שני תסקירי נפגעי עבירה, האחד נוגע להורי אריאל המנוח ז"ל והשני לאחיו ואחיותיו.

על פי המתואר בתסקירים אלה, מדובר במשפחה שעלתה מאתיופיה בשנת 1991 והיא מונה תשע נפשות. האב והאם עובדים והילדים בני 13 - 26 שנים. לאב בת נוספת מנישואיו הראשונים בת 28 שנים.

ההורים התקשו לשוחח עם עורכת התסקיר, בכו לאורך המפגש ומתקשים להתמודד עם מות בנם.

ההורים תארו את רגע קבלת הבשורה המרה, את חייהם שהשתנו לבלי הכר למן האסון, את ניסיונותיהם לאסוף כוחות ולהתמודד עם הפגיעה הקשה, לשקם חייהם ולהיות חזקים עבור ילדיהם הנותרים ואת השפעת האירוע הטראגי על חייהם, יום יום, שעה שעה.

עורכת התסקיר תארה את התסמינים בהם לוקים ההורים בשל הטראומה הקשה המתבטאת בחרדה קשה לילדיהם הנותרים, חוסר ריכוז בעבודה, התקפי בכי, מצב רוח ירוד, עצבנות, קושי להירדם, וסיוטים והעריכה כי ההורים יזדקקו לשנים רבות של ריפוי, שיקום ואיחוי הנזק שנוצר בעקבות מותו של אריאל ז"ל בטרם עת.

בתסקיר אודות אחיו ואחיותיו של אריאל ז"ל תוארה השפעת מותו של אריאל על כל אחד ואחת מהם, בין אם בתחושת חוסר בטחון קיומית, אובדן שליטה, פחד להיקשר רגשית ממשש שמושא רגשותיהם יעלם, תחושת החמצה, הסתגרות, התבגרות בטרם עת, ירידה בלימודים ומורכבות בהתמודדות עם האבל על מותו של אחיהם.

בסיכום התסקיר כתבה עורכת התסקיר כי "ההתמודדות עם מוות פתאומי ואלים...ללא אזהרה מראש, נחוה לא אחת בקרב בני המשפחה כאירוע טראומטי המלווה בתחושה של הלם עמוק וקריסה באחת של העולם המוכר והבטוח. אחיותיו ואחיו של אריאל ז"ל מתארים את הקושי לקבל ולהתמודד עם אובדן שמתרחש לפתע



פתאום, ביום שהתחיל ככל יום. העובדה שאריאל יצא למסיבה ממנה לא שב, לא מתקבלת על הדעת ויוצרת חלל מתוכו כולם מתקשים להמשיך הלאה... בבית משפחת ווסה, ביום אחד, לפני כשנה וחצי התהפך העולם. ברגע אחד משגרה של בית ומשפחה הם הושלכו למציאות של שכול, אובדן ואבל על אריאל שיצא למסיבת שחרור, נהרג ולא שב. דנבר, אהובה, זהבית, אורית, אושר וחיים מתמודדים כל אחד לבד וכולם יחד כמשפחה עם השלכות מותו של אריאל, התמודדות שתמשיך ללוות אותם כל חייהם מעצם היותם אחים שכולים. את החלל שנוצר לא ניתן למלא ומה שנותר הוא למצוא את הדרך ללמוד להמשיך לחיות עם ולצד הזיכרון."

6. אמו של אריאל ואביו העידו טרם שמיעת הטיעונים לעונש.

האם סיפרה בכאב קשה מנשוא על אריאל ז"ל, ועל השפעת מותו על כל בני המשפחה ודבריה לפיהם: "מה אני יכולה לעשות בתור אמה חוץ מלבכות ולשים את הראש למטה כל החיים?" מתארים את תחושת החידלון שהיא חשה.

האב, בעמדו על דוכן העדים ניסה לתאר, כשהוא נשנק מדמעות, את חייו הקצרים של אריאל ז"ל ואת שהיווה אריאל עבורו.

7. הצדדים, כאמור, הגיעו לידי הסדר עונשי לפיו יושתו על הנאשם 11 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח.

הצדדים נחלקו באשר לגובה הפיצוי העונשי שיושת על הנאשם.

ב"כ המאשימה טענה כי יש להשית פיצוי משמעותי הולם ברף המקסימלי הקבוע בסעיף 77 לחוק - 258,000 ₪ וזאת בהתחשב בהיקף הנזק והסבל הרב שנגרם למשפחת המנוח כפי שעולה מעדויותיהם של ההורים ומתסקירי נפגעי העבירה שהוגשו לביהמ"ש וכדי לסייע למשפחה בהליכי ההתמודדות והשיקום ככל שניתן.

ההתמודדות של נפגעי עבירות המתה היא התמודדות כלכלית, נפשית, אובדן ימי עבודה, הפסד שכר, פגיעה בפרנסה, הוצאות לטיפול ועוד והסכום המקסימלי שנקבע בסעיף 77 לא משקף את הנזקים שנגרמו לכל בני המשפחה, בין אם אלה ההורים, האחים, המשפחה המורחבת והחברים.

ב"כ המאשימה הפנתה לע"פ 9308-12 **עיסא נ' מדינת ישראל** שם קבע ביהמ"ש עליון שגובה הפיצוי לא קשור ליכולת הכלכלית של הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי לחיי אדם אין "מחיר" ולכן כל קביעה של "מחיר" היא סוג של פיקציה, יחד עם זאת המחוקק לא בכדי אפשר הליכים נוספים שהם לא פליליים כמו תביעה נגררת לפלילים, תביעה אזרחית שתאפשר למעשה לדון בסוגיה הכלכלית. המטרה של ההליך הפלילי שונה מההליך הנזיקי ולכן הפיצויים שנפסקים הם פיצויים שהם ללא פרופורציה לעבירה.



תיקון 113 מדבר על הלימה בין העונש לבין המעשה. תיקון 113 יוצר מצב שבו צריך לתת את הפיצוי לפי יכולתו הכלכלית של הנאשם שכן קביעת סכום שהנאשם אינו יכול לעמוד בו, מטיל את נטל התשלום על אנשים חפים מפשע בעוד הנאשם לא מתפרנס.

8. דין והכרעה:

אשר לרכיב הפיצוי, קובע סעיף 77 לחוק העונשין כך:

"(א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 ₪ לפיצוי הנזק או הסבל שנגרמו לו..."

ברע"פ 2976/01 **בתיא אסף נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] נפסק על ידי בית המשפט העליון כי הוראת סעיף 77 לחוק העונשין קובעת ומקבעת בדיון עילה אזרחית המזכה הנפגע בתשלום פיצויים, אלא שבשל מיקומה - בתוככי דיני העונשין - נבדלת היא בכמה עניינים מעילה אזרחית המניין. המדובר הוא בעילה אזרחית מעין עוולה שהלפרת חובה חקוקה.

הצופן הגנטי של הסמכות לפסוק פיצויים לנפגע הוא צופן גנטי אזרחי להבדיל מצופן גנטי פלילי.

רק במשפט אזרחי מחייבים אדם לשלם פיצוי בשלסבל או נזק שגרם לאחר;

רק במשפט אזרחי זוכה אדם לפיצוי בשלסבל או נזק שנגרם לו, והעובדה, כשהיא לעצמה, שהוראת סעיף 77 באה בחוק העונשין ולא בדיון אזרחי משמעותה המשפטית טפלה.

תכליתו המיידית של סעיף 77 היא תשלום פיצויים לתכלית של פיצוי הנפגע ממעשה העבירה שגרם לנזק או סבל.

הנחת סוד היא להוראת סעיף 77 לחוק, שמעשה העבירה אשר גרם סבל או נזק מהווה געגוע עוולה אזרחית, עוולה לגוף האדם או לרכושו.

אם זוהי הנחת החוק,

אינטעם אצדק בשליחת הנפגע לתביעה אזרחית לאחר שבית המשפט קבע כי הנאשם עשה את המעשה אשר גרם לנזק או סבל. הוראת סעיף 77 נועדה בעיקרה להציע לנפגע מעין קפנדריה, קרא: לזכות בפיצוי על נזק או סבל שנשא בהם בשל עבירה שגרם הנאשם בלישאל לכתת רגליו להגשת תביעה אזרחית.

תכלית דין העונשין היא במילאה אחת לתת לרשע ערעור שעתול טובת החברה ולטובת הכלל:

לגמול לרשע כגמול על מעשה הרע שעה. בדיון העונשין העברייני הוא העומד במרכז הזירה.

שלא כמותו של דין העונשין הוא משפט הנזיקין, שעניינו הוא פיצוי הנפגע בשלסבל או נזק שנשא בהם. הנפגע - לא הפוגע - הוא העומד במרכז הזירה. המחוקק שתלזרע של משפט אזרחי בתוככי דין העונשין, אקזריעה זולא שינתה מאופיו ומאפיונו של הזרע ושל צאצאיו.

הוראת סעיף 77 אקובעת סכום פיצוי מקסימלי שיכול שישולם למתלונן.

אינה גבלת סכום הפיצוי מהפך גנטי מפיצוי אזרחי לפיצוי פלילי. הואיל ובהליך הפלילי נימנע בית

המשפט מהחלתה הליך האזרחי לגילבאשר להוכחתו שלנזק, ראה החוקק עצמו נאלץ הוראת סעיף



77 אקובעתסכוםפיצוימקסימישיכולשישולםלמתלונן. אינהגבלתסכוםהפיצוימהפרגנטיםפיצויאזרחילפיצויפלילי.

הואילובהליךהפלילינמנעבית המשפטמהחלתהליךהאזרחיגרילבאשרלהוכחתושלנזק, ראההחוקקעצמונאלץלהגבילאלתהפיצוי לסכומיכסףמסוימים. ואולםהגבלהזו, באשרהיא, אינהכדילהפוןרחהאזרחיתלחיהפלילית. סעיף 77 לחוק העונשיןמקנהלנפגעזכותאזרחיתמוגבלת, ובכלזאתזכותאזרחיתיהאז.

מושגההרשעהשהבוראתסעיף 77 לחוקישלהבינוברחבותולפרשוכפורסעצמוגםעלהחלטותבית משפטהקובעותכיהנאשםעשההעבירההגםשאינוהואמרשיעובדין. הקשרביןאי הרשעתושלנאשםלביןהצורךלפצותמישנפגעבשלמעשההעבירהשביצעהנאשם, קשרקלושהוא. ככלשהנפגענוגעבדבר, עשההנאשםמעשההרשעשפגעבו. ביחסיםשביןהנאשםלביןהנפגעניתןלומרשהנאשםחויבבדינו, שהריקביעהכיהנאשםביצעאתמעשההעבירהשקולה, לעניינושלנפגע, לחיובושלהנאשםבדין. שוניםפניהדבריםביחסיםשביןהנאשםלביןהעולם.

המשפטהפליליעצמומשליםעםהחציצהביןהכרעתהדיןלביןההרשעה,

שכנגםבמסגרתסדרהדיןהפליליעשויהדיןבהרשעהלצאתמגדרהשלכרעתהדין. עתיםאףנגרעמקומהכליל.

לתרופתהפיצוייםהמתוארתבסעיף 77 לחוקאיןעניין, מלכתחילה, בדרךשבהביקשבית

המשפטהדיןבפליליםלסיוםאתהכרעתהדין. ענייןלהאךבקביעתבית המשפטכיהנאשםביצעאתהמעשההמזיק.

באשר ליכולתו של הנאשם לעמוד בתשלום הפיצוי, נפסק כי אין בחוסר יכולתו של נאשם לעמוד בתשלום הפיצוי כדי לפטרו מן התשלום.

בע"פ 10025/16 פלוני מ' מדינת ישראל ואח' (פורסם בנבו) נדון ערעורו של קטין, בין השאר, על גובה הפיצוי שנפסק לחובתו. המערער היה בן 14 שנים והורשע בשתי עבירות של ניסיון לרצח והוא חויב בתשלום סך של 180,000 ₪ לנפגעי העבירה.

בית המשפט העליון קבע כי:

" ולבסוף באשר לסכום הפיצוי שהושת על המערער. בעניין זה לא נמצאה עילה להתערב בקביעת בית המשפט המחוזי. העובדה שמדובר בקטין אינה יכולה לפטור אותו מתשלום פיצוי על הנזק שגרם לו, וכך גם אין במצוקה כלכלית של בני משפחה כדי למנוע השתת פיצוי (ע"פ 8774/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.6.2016); ע"פ 3520/16 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (29.8.2016)). זאת ועוד, טענת באת-כוח המערער כי תסקירי נפגעי העבירה צריכים היו לכלול תחשיב מדויק של הנזק הכספי שנגרם לקרבנות, ביחס לפוטנציאל ההשתכרות האישי של כל אחד מהם, בצירוף הערכה בדבר התשלומים המגיעים להם מכוח היותם מוכרים כנפגעי פעולות איבה, אינה יכולה להתקבל. כך גם באשר לטענות כי למתלוננים לא נגרם כל נזק משמעותי, או כי פוסט-טראומה הינה "תגובה נורמלית ומקובלת" שאינה מקימה צורך בפסיקת פיצוי, אשר מוטב היה כי לא היו נטענות כלל.

50. תכליתו של הפיצוי שניתן לפסוק לנפגע העבירה בהתאם לסעיף 77 לחוק היא הענקת מזור לנפגע העבירה ולבני משפחתו (ע"פ 4770/14 אגייב נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (5.11.2015); ע"פ 1287/14 פלוני



נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (5.8.2015); ע"פ 3673/15 פלוגי נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (14.3.2016)).
אכן, אופיו של הפיצוי הוא בעל אופי אזרחי, למרות שהוא ניתן במסגרת הליך פלילי, אך מדובר בהליך שאינו מחייב הליך של הוכחת נזק. הפיצוי נפסק בדרך כלל על פי התרשמותו של בית המשפט שלא על דרך ההוכחה המקובלת בהליך האזרחי (ראו: רע"פ 9727/05 פלוגי נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 802 (2007); ע"פ 1076/15 טווק נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (7.6.2016)).

51. על אף שבמקרה זה נפסק סכום פיצוי שאינו עומד על הרף הנמוך, הוא רחוק מגובה הפיצוי המקסימלי שניתן לפסוק בהתאם לסעיף 77 לחוק, העומד כיום על סכום של 258,000 ש"ח. מכל מקום, בהתחשב באופי הפגיעה בקורבנות, גם לא נמצא כי מדובר בסכום חריג במידה מהותית, כטענת המערער (ראו והשוו: ע"פ 3617/13 טייטל נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (28.6.2016); תפ"ח (מחוזי מרכז) 29921-04-16 מדינת ישראל נ' אבו עיאדה[פורסם בנבו] (27.2.2017); תפ"ח (מחוזי י-ם) 44660-04-15 מדינת ישראל נ' קוטינה[פורסם בנבו] (30.1.2017)). לענין זה יוער כי אף בטבלה שצירפה באת-כוח המערער לנימוקי הערעור (נספח ג') הובא כדוגמה מקרה בו הושת על נאשם לשלם פיצוי בגובה של 100,000 ₪ למתלונן שנפצע כתוצאה ממעשה הנאשם (תפ"ח 63711-10-15 מדינת ישראל נ' ורידאת[פורסם בנבו] (28.11.2016)).

בע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) נפסק בהאי לישנא:

"השתת פיצויים בנוסף לעונש מאסר בפועל

על המערער הושתו פיצויים בסך כולל של 488,000 ש"ח, בחלוקה הבאה: פיצוי למשפחת המנוח בסך של 258,000 ש"ח, ופיצוי לעשרת הנפגעים בסך כולל של 230,000 ש"ח. המערער טוען כי בשל עונש המאסר בפועל הממושך שהוטל עליו, אין מקום להשתת פיצויים, ומכל מקום הוא אינו יכול לשלם אותם כל עוד הוא שוהה בבית הכלא.

גם דין טענה זו להידחות. אינני רואה מקום להתערב בעצם פסיקת הפיצויים ובסכומם. רכיב הפיצוי הכספי הוא רכיב עונשי הנגזר בנוסף לרכיבי העונש האחרים, ותכליתו הענקת מזור לנפגע העבירה ולמשפחתו (וראו: ע"פ 4186/13 ע'נאים נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה נו לפסק דינו של המשנה לנשיאה א' רובינשטיין (13.4.2015) (להלן: עניין ע'נאים)). הלכה היא כי יכולותיו הכלכליות של העבריינין אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי, ואין בהיעדר יכולת כלכלית כדי להצדיק התערבות בשיעור הפיצוי שנקבע על ידי הערכאה הדיונית (ראו דבריי לאחרונה בעניין שוורצמן, בפסקה 42, ובע"פ 4519/11 שיחרזייב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 31 (4.5.2015); עניין ע'נאים, בפסקה נו; ע"פ 329/13 סגונדו לוי ורגס נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (9.3.2014); ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה ט (24.7.2006)). על כן, אין בידי לקבל את טענות המערער בנוגע ליכולותיו הכלכליות, זאת במיוחד מקום בו סכום הפיצוי שנפסק הוא סביר בהתחשב בנסיבות. לפני המערער עומדת האפשרות לפנות למרכז לגביית קנסות בבקשה לפריסת הפיצוי לתשלומים".



כן הפנתה ב"כ המאשימה לפסקי דין נוספים ולשיעור הפיצוי שנפסק כמפורט להלן:

א. תפ"ח 41105-06-12 **מדינת ישראל נ' בלעוי**- הנאשם הורשע בהריגה, והושת עליו פיצוי בסך 258,000 ₪ בנוסף לסך של 285,000 ₪ שהועברו למשפחת המנוח במסגרת עטווה.

ב. תפ"ח 54286-05-11 **מדינת ישראל נ' יצחק קרן** - הנאשם הורשע בהריגה והושת עליו פיצוי בסך של 250,000 ₪ למשפחת המנוח.

ג. ע"פ 1353/13 **כארום נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע בהריגה, הושת עליו פיצוי בסך 220,000 ₪ למשפחת המנוח ובית המשפט העליון אשר הפחית שנה ממאסרו (19 שנים במקום 20), לא מצא להתערב בסכום הפיצוי.

ד. ע"פ 415/10 **בנימינוב נ' מדינת ישראל**, המערער הורשע בהריגת המנוח בסכין, חויב בתשלום פיצוי בסך 606,000 ₪.

ה. תפ"ח 35341-07-13 **מדינת ישראל נ' אזולאי**, המערער הורשע בהריגה באמצעות סכין וחויב בתשלום פיצוי בסך של 180,000 ₪.

הוגשו פסקי דין נוספים בהם הורשעו נאשמים בהריגה וחויבו בתשלום פיצוי הנע בין 100,000 ₪ ל - 150,000 ₪.

מנגד הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה בה נפסקו סכומי פיצוי נמוכים, בחלקם לא נפסק פיצוי כלל כמפורט להלן:

א. ת"פ 52724-07-15 **מדינת ישראל נ' מחמוד דעים** (מחוזי י-ם), במסגרתו חויב הנאשם בתשלום פיצוי בסך 25,000 ₪. במקרה זה שילמה משפחת הנאשם 540,000 ₪ במסגרת עטווה וכפי שציין בית המשפט דובר באדם נעים הליכות ונורמטיבי, שלא הסתבר קודם לכן, אשר "ספק אם צפה התפתחות ותוצאה קטלנית מאירוע של מה בכך", הסכין הובאה למקום על ידי המנוח ושימשה את הנאשם רק בשלב התגרה רבת המשתתפים.

ב. ת.פ. 15283-12-08 **מדינת ישראל נ' ולדורוסקי** (מחוזי מרכז) במקרה זה הורשע הנאשם בהריגה ובפציעה בנסיבות מחמירות. דא עקא, המעשה בוצע עת תקפו את חברתו של הנאשם ולפחות עשרה אנשים תקפו אותו. על פי טיעוני המאשימה לעונש, במהלך שחזור שביצע הנאשם התברר כי כאשר הנאשם התכופף לעשות תנועה מסוימת, המנוח התכופף והדקירה פגעה בעורפו וגרמה לתוצאה הקטלנית, בשעה שהנאשם התכוון להדוף את המנוח אשר תקף אותו באותה עת.

ג. ת.פ. 40049/09 **מדינת ישראל נ' אדטו** (מחוזי ת"א) הורשעו אב ובנו. האב בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות והבן בהריגה, לאחר שכתב האישום תוקן ולבן יוחסה השלכת אבן גדולה לכיוון בית החזה של המנוח. במסגרת הסדר הטיעון הגיעו הצדדים לידי הסכמה כי יושת פיצוי למשפחת המנוח בסך של 20,000 ₪.



ד. ת.פ. 348/01 **מדינת ישראל נ' סלמאן ואח'** (מחוזי חיפה). במסגרת סולחה שולמו על ידי הנאשמים למשפחת המנוח סך של 340,000 ₪. משכך, לא נפסק פיצוי נוסף.

ה. ע"פ 6375/11 **סגן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) המערער הורשע בהריגה והושתו עליו 100,000 ₪ פיצוי למשפחת המנוח.

ו. ת.פ. 40224/03 **מדינת ישראל נ' לילאי** (מחוזי ת"א) הורשע הנאשם בהריגה. לא הושת פיצוי.

כן הוגשו פסקי דין נוספים בהם הורשעו נאשמים בהריגה ולא הושתו עליהם פיצויים או הושתו פיצויים בסכומים נמוכים.

עולה אם כן השאלה מהו סכום הפיצוי הראוי לנפגעי העבירה.

על מנת להכריע בשאלה זו, מצאתי לנכון לתאר את מצבם של נפגעי העבירה.

הוריו של אריאל עובדים אולם לנוכח מותו של אריאל ז"ל נוצרו בעיות במשפחה, לרבות התדרדרות קשה בלימודים אצל אחיו של אריאל, אושר וחיים. האח אושר משקיע זמנו בעבודה ודואג לאח חיים, קונה לו בגדים "ומנסה להשלים את מה שאריאל היה עושה עבורו".

האחות דנבר מרגישה כי בעקבות מותו של אריאל נוצר אצל חוסר אמון בחיים ובשגרה, היא איבדה את השליטה בחיים וחשה חוסר בטחון קיומי בחייה.

האחות אהובה רגישה, עצובה, אינה סומכת על אנשים ומחפשת את הכוחות לקום מדי בוקר ולהתייצב אל מול העולם. אהובה מעוניינת בקבלת טיפול רגשי.

האחות זהבית אינה יודעת כיצד להתמודד עם מות אחיה באופן אלים ופתאומי וסבורה כי ככל הנראה הדבר ישפיע עליה בכל חייה.

האחות אורית משרתת בצה"ל ומקבלת טיפול נפשי במסגרת זו.

האח אושר תיאר כי מותו של אריאל ז"ל גרם "להתפרקות חייו". החל לשתות אלכוהול ולעשן סמים, בכיתה לא הצליח לשבת, להתרכז וללמוד ומרגיש בודד.



האח חיים מתקשה להתרכז בלימודים וציוניו ירדו באופן משמעותי.

כפי שהתרשמה עורכת התסקיר, ברי הוא כי כלל המשפחה אינה מסוגלת להסתגל לאובדנו של אריאל ז"ל ומתמודדת לא רק עם עצם מותו אלא עם האופן בו מצא מותו. תחושת הבטחון התערערה אצל כלל בני המשפחה והביאה אותם לתחושות חרדה קשות, לחוסר אמון באחרים, בשלב זה סובבים חייהם של בני המשפחה סביב ההליך המשפטי ולעיתים קרובות עם סיום ההליכים המשפטיים פונים בני המשפחה האבלה לקבל טיפול רגשי ועזרה מקצועית בעיבוד האובדן והאבל.

עורכת התסקיר תיארה כי בפגישות עם האחים עלה הצורך בטיפול נפשי וקשר עם איש מקצוע שיסייע להם להבין, לעבד ולהתמודד עם השלכות מותו של אריאל.

אם כן, אסון ושבר נגרמו להוריו של אריאל ז"ל ולששת אחיו ואחיותיו, שמונת נפגעי העבירה, עקב מעשיו הנפשעים של הנאשם ומן הראוי כי הנאשם יפצה אותם על נזקיהם, אף שברור הוא כי פיצוי זה לא יהווה תחליף למקומו של אריאל ז"ל בחייהם.

לאור האמור הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. עשר וחצי שנות מאסר בפועל מיום מעצרו 8.12.16.

2. הנני מפעילה את המאסרים המותנים בת.פ. 41569-02-14 (שלום פתח תקוה) מאסר על תנאי בן 10 חודשים ומאסר על תנאי בן 6 חודשים מת.פ. 1331-05-14 (בית משפט לנוער פתח תקוה) באופן חופף. מתוך המאסר המותנה, בהתאם להסדר הטיעון, 6 חודשים יופעלו במצטבר לעונש בתיק זה ו- 4 חודשים באופן חופף.

3. בסך הכל ירצה נאשם 11 שנות מאסר מיום מעצרו - 8.12.16.

4. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות שהיא פשע.

5. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות שהיא עוון.

6. 50,000 ₪ פיצוי לאם המנוח הגב' יהוטה ווסה, 50,000 ₪ לאבי המנוח מר מלקו ווסה ו - 25,000 ₪ לכל אחד מאחי המנוח (דנבר, אהובה, זהבית, אושר וחיים).



זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשע"ח, 28 יוני 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד שרה טל ב"כ הנאשם עו"ד ג'קי סגרון והנאשם אשר הובא על ידי שב"ס..